

Fragment de “Codi 60 a la Pasífae” (Voliana Edicions)

En Pitu i el seu fill Fèlix van arribar al moll de la Pasífae poc abans de l'alba, com cada dia d'aquell estiu. A dos quarts de sis encara era fosc, i s'il·luminaven amb un focus portàtil, de leds, molt barat - dels xinos- i força potent. Fresquejava una mica, i hi havia una gran humitat condensada en l'aire, que feia olor de iode i d'algues. El mar bramulava com una fera contra les roques de l'espigó, que van atènyer tot pujant per la rampa, xino-xano. Van deixar les canyes de pescar i les galledes a terra, en la superfície rugosa de ciment vora les roques. En Pitu va asseure's en una cadira plegable per preparar els esquers a la llum del focus, mentre en Fèlix s'allunyava una mica per fer un cigarret, arrambat a l'enorme pedestal que sostenia l'escultura de la vaca de bronze; no volia que el seu pare veiés que es fumava un porro.

Al cap d'unes quantes pipades, en Fèlix apagà el cigarro en la pedra, se'l posà a la butxaca per més tard i s'acostà al seu pare per veure si ja havia posat l'esquer. S'apropà al llum portàtil. Aleshores, tant ell com el seu pare van descobrir amb estranyesa que tenia les mans vermelles de sang: també tenia taques vermelles a la samarreta blanca, i al vell texà foradat, tallat a mitja cuixa, amb què s'havia fregat les mans de la humitat de la pedra.

—Hòstia, què és això? T'has fet mal?

—No, que jo sàpiga...M'he arrambat a la pedra i...collons!

Van acostar-se, llum en mà, cap a l'escultura. En la foscor de l'albada costava de distingir la sang, però aviat van veure que a dintre de l'escultura hi havia un cos humà. A l'interior de la gran vaca buida, al damunt de la figura de la reina Pasífae, hi havia una dona de carn i ossos. Era molt més petita que l'escultura femenina de bronze, semblava com si fos la filla. Despullada, jeia en una postura estranya, el cap vinclat cap a un costat en un angle impossible, els cabells tapant-li la cara com una cortina negra. Li degotava sang del coll, on tenia un gran tall horitzontal per on se li havia escapat la vida. La sang queia avall pels pits i els braços, baixava per l'escultura, xopava el pedestal on es trobava situada i mullava la pedra fins arribar als peus d'en Pitu i el seu fill, que l'esguardaven astorats.

—Hòstia, què és això? —en Pitu, corglaçat.

–Potser encara està viva! –exclamà en Fèlix, i abans que el seu pare pogués aturar-lo, saltà àgilment el mur d'un metre que sostenia l'escultura de la Pasífae, on la gent solia seure a mirar el mar i a fer-se fotos i ell mateix s'havia arrambat, pocs moments abans. El xicot s'apropà a la dona; un braç li penjava dramàticament del costat esquerre. El va tocar amb precaució, com si la dona pogués tornar-s'hi tot de sobte i clavar-li un bon ensurt. Estava fred.

–Està morta, em sembla! –crijà el xicot. El pare, des de baix, assentí amb el cap.

–Baixa! Trucarem als Mossos.

El veterà sergent Pepe Garcia i la mossa Iolanda Furest, la més novella de la comissaria, que patrullaven pel passeig de Ribes Roges, van rebre la trucada de la centraleta i només van trigar deu minuts a reunir-se amb ells a l'espigó: el temps d'aparcar el cotxe, caminar a bon pas per la passarel·la que travessava la platja, il·luminant-se amb les llanternes reglamentàries, i pujar fins a dalt de l'espigó de la Pasífae. Un cop a dalt, van saludar en Pitu i el seu fill. Entre tots dos els van posar al corrent de la situació, assenyalant l'escultura. Mentre el sergent restava al peu del pedestal, observant amb la llanterna el cos de la dona a qui havien degollat, la Iolanda, més àgil, hi pujà a dalt d'un salt, com havia fet en Fèlix, i s'aproximà a la víctima. Prudent, es col·locà els guants abans d'agafar-li la mà per intentar trobar-li el pols, encara que la posició del coll i la sang per tot el cos deixava clar que era morta. La víctima devia tenir uns quaranta anys, calculà la Iolanda: era una dona corpulenta, de cames i braços llargs.

–Ja pots baixar, Iolanda! –exclamà el sergent, temorós que els companys de la Científica els esbronquessin per contaminar l'escenari del crim, però la Iolanda, llanterna en mà, no es cansava d'examinar amb zel el cos torturat de la dona, com els havien ensenyat a l'acadèmia. S'adonà que en un dels pits, rodons i ben formats, hi faltava el mugró. Allà on no hi havia sang, la carn es veia blanquíssima. Tenia els llavis blaus, i presentava una gran secció al coll. Dessagnada.

Així que va baixar la Iolanda, en Garcia va trucar a la Comissaria per pronunciar la frase fatídica:

–Atenció, central....Tenim un codi 60.

Eren les sis del matí. En Ribelles, el valencià, una mica endormiscat a la recepció, es desvetllà de cop i volta en sentir la veu tensa, greu, del sergent.

–Ubicació?

–A la Pasífae.

–A la...

–Ribelles? Desperta't, home! A la Pasífae. Una dona d'uns quaranta anys, possiblement degollada; algun animal l'ha col·locat dintre de l'escultura. La Iolanda i jo abalisarem la zona. Envieu, si us plau, una dotació de la científica. Aviseu l'ambulància, la jutgessa i la forense. Us mantindrem informats.

Després de la trucada, el sergent Garcia tancà el mòbil. La Iolanda i ell encara contemplaren una estona l'escultura de l'Òscar Estruga, que alguna ment retorçada havia escollit com a escenari d'un crim. La famosa vaca de bronze, banyuda i gegantina, s'alçava al mig del ball d'ombres nocturnes. El soroll constant de la mar, que els envoltava com una negra immensitat, era l'únic a trencar el silenci. Encara era negra nit, però els dits rosats de l'alba començaven a acaronar la foscor. Aviat el sol emergiria d'entre les ones amb majestuositat. A l'espigó de la Pasífae començava a albirar-se un panorama imponent; a una banda, l'horitzó marí, amb les canyes llançades. A l'altra, la doble petxina de sorra que constituïen les darreres platges del passeig marítim, amb el perfil retallat del xalet del Nin, un edifici d'apartaments construït a frec de platja i altres edificacions, ja més allunyades, il·luminades per un rengle de fanals que s'apagarien tan bon punt sortís el sol.

L'escuma arrissada del mar xocava amb estrèpit contra les roques, en un ritme constant, monòton. Faria calor, però de moment la humitat encara refrescava. La Iolanda, que ajudava el sergent a posar una cinta de plàstic tot al voltant del pedestal de la Pasífae, s'estremí amb un calfred. En Pitu li oferí un cafè del termos, i n'omplí també un vaset per al sergent Garcia. El fill, en Fèlix, s'estava al costat de les canyes, ben allunyat de l'escultura i, sobretot, dels policies. De ben jovenet traficava amb maria, s'havia posat en algun embolic i no volia saber-ne res, de la bòfia. Com més lluny, millor.